

Mikael Wahrby

f. 1952 i Stockholm

Studier vid Konsthögskolan 1971-77. För närvarande verksam som lärare i koppargrafik vid samma institution.

Separatutställningar runt om i landet, bl.a. i Stockholm 1976, 1983, 1986, 1991, 1994, Göteborg 1984, 1986, Malmö 1976, Uppsala 1980, 1992, Linköping 1983, Västerås 1984, Finspång 1985, Trollhättan 1981, 1985, Eskilstuna 1988, 1995, Flen 1988, Oskarshamn 1988, Nyköping 1988, Köping 1988, Överkalix 1992.

Deltagit i samlingsutställningar, bl.a. i Nordiska Grafikunionen, Helsingfors 1977, i Nationalmuseums tävling Unga Tecknare 1973, 1975, 1981 samt i Liljevalchs Vårsalong 1976, 1978, 1983, 1987, 1990, 1991 och 1994.

Representerad i Nationalmuseum samt i konstmuseerna i Göteborg, Malmö och Norrköping.

I 1995 års portfölj från Föreningen för Grafisk Konst ingår:
Årtull. Akvatint 1994.

I några av sina tidigare grafiska blad har Mikael Wahtby fört oss in i rum av olika slag, i bodar och redskapsskjul, där vi sedan vi vant oss vid halvdunklet kunnat betrakta diverse föremål, vilka gett intryck av att vara, inte förbrukade men väl använda. Just genom sin slitenhet, som de förvärvat av långvarigt bruk, har de också erhållit en värdighet som hindrat brukaren att göra sig av med dem.

Det handlar om ett i mitt tycke okomplicerat och direkt förhållande till tingen som Mikael Wahrby låter komma till synes. De förvandlas inte till innehållsmättade eller mystiskt laddade artefakter inför vilka betraktaren mer eller mindre uttalat anmodas söka en underliggande mening eller uppmanas finna dolda budskap.

När det gäller bladet i årets portfölj har Mikael Wahrby rensat bland föremålen och inriktat sig på ett enda, en årklyka av metall. De flesta av oss har rott någon gång och då fått användning för en sådan här ärtull, ett så funktionellt enkelt redskap att vi aldrig behövt tveka om hur det ska användas, inte ens närmare tänkt på det, eftersom den andra komponenten i roendets mekanik, åran, krävt betydligt mer av vår uppmärksamhet för att vi ska komma någon vart.

Nu tvingar oss konstnären att se föremålet, begrunda dess konstruktion och användning och han tycks därtill vilja göra det som han förut undvikit, nämligen att genom det närgångna studiet, det oavlåtliga betraktandet och den intensiva koncentrationen förläna det tidigare knappt observerade en betydelse utöver det tillfälliga och vardagliga. Föremålet övergår i en magisk dimension, lyfter från underlaget.

Det är inte linjen eller ljuset i sig självt som är föremålsbeskrivande utan den onaturligt skarpa och djupsvarta skuggan - genom den får vi också kunskap om hålen i byglarna fast vi inte ser dem. Genom att skuggan berättar att årtullen svävar infinner sig frågan över vad. Effekten av akvatinten över större delen av plåtens yta ger associationer till ett sjökort och med ens är den överkliga stämningen bruten och man är tillbaka i det påtagliga och rationella: När far ror är det på sjön och då finns det årtullar - fast han sällan tänker på dem.

Ulf G. Johnsson